

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obo/16/2019
Identifikačné číslo spisu: 6019200056
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6019200056.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Ivicy Čelkovej, v právnej veci žalobcu STAVEBNOSERVISNÝ PODNIK a.s. „v konkurze“, so sídlom Bánovská cesta 6, 010 01 Žilina, IČO: 31 562 922, zastúpeného JUDr. Michaelou Poláčkovou, LL.M., advokátkou so sídlom Palárikova 88, 022 01 Čadca, proti žalovanému v 1. rade N. P. L., narodenému XX. K. XXXX, bytom XXX XX P. XXX, žalovanému v 2. rade Y. T. I., L., advokátovi s miestom podnikania Y. W. XX, XXX X X Z., zastúpenému BAKO LEVRINC - advokáti s.r.o., so sídlom J. Kozáčka 13, 960 01 Zvolen, IČO: 36 859 842 a proti žalovanému v 3. rade Y. T. J., narodenému X. T. XXXX, bytom XXX XX W. I. XXX (v pôvodnom konaní označený ako advokát so sídlom B. U. XX, XXX X X X. X.), zastúpenému Advokátska kancelária ICTUS s.r.o., so sídlom Murgašova 8, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 236 191, o obnovu konania vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 52Cbi/32/2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cbi/1/2019-232 z 27. júna 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Cbi/1/2019-232 z 27. júna 2019 p o t v r d z u j e .

II. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade m a j ú proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 43Cbi/1/2019-232 z 27. júna 2019 zamietol žalobu o obnovu konania, pôvodne vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 52Cbi/32/2009, a žalovaným v 1., 2. a 3. rade priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal obnovy konania, právoplatne skončeného zamietnutím žaloby a priznaním nároku žalovaným v 1., 2. a 3. rade (ďalej aj „žalovaní“) na náhradu trov konania, v ktorom išlo o uplatnenú náhradu škody žalobcu vo výške 33.193,91 eur s príslušenstvom (ďalej aj „pôvodné konanie“). Predmetnú škodu mali žalobcovi spôsobiť

žalovaní v 1. a 2. rade ako správcovia konkurznej podstaty žalobcu a žalovaný v 3. rade ako ich advokát v spore vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4Cb/25/2007 a na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 13Cob/331/2008 (ďalej aj „základný spor“). Žalovaní podľa názoru žalobcu nevyložili odbornú starostlivosť, ani tzv. povinnosť všeobecnej prevencie, keď podanú žalobu, za ktorú bol z majetku žalobcu zaplatený súdny poplatok, nevzali späť pred prvým pojednávaním, hoci protistrana uplatnila námietku premlčania. Žalobca v žalobe na obnovu konania zrekapituloval rozhodujúce skutočnosti, týkajúce sa základného sporu, ktorý sa začal dňa 7.03.2007 podaním žaloby na zaplatenie 33.965.000,- Sk s príslušenstvom žalovaným v 1. rade ako správcom konkurznej podstaty žalobcu, v zastúpení žalovaným v 3. rade ako advokátom. V základnom spore bol žalovaným T. L. (predseda predstavenstva žalobcu), ktorý dňa 3.04.2007 podal písomné vyjadrenie, v ktorom (okrem iného) vzniesol námietku premlčania žalobného nároku. V základnom spore došlo k postúpeniu veci z Krajského súdu Banská Bystrica na Okresný súd Čadca, ktorý uznesením zo dňa 26.09.2007 zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku 1.000.000,- Sk, čo zvrátil žalovaný v 2. rade ako nový správca konkurznej podstaty žalobcu dňa 15.11.2007 zaplatením poplatku z majetku konkurznej podstaty žalobcu. Žalovaný T. L. na premlčanie opakovane upozorňoval s tým, že strate, spočívajúcej v zaplatenom poplatku, možno zabrániť späťvzatím žaloby do prvého pojednávania. Žalovaní na námietku premlčania nereagovali a takto nečinní zostali až do právoplatného skončenia základného sporu, a to zamietnutím žaloby z dôvodu premlčania.

3. Prípustnosť podanej žaloby na obnovu konania žalobca odôvodnil tým, že existuje nové rozhodnutie, týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, a ktoré pre neho môže prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci v zmysle § 397 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Podľa tohto nového rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 51-24K/312/1998 zo dňa 23.07.2018 bol N.. P. L. (žalovaný v 1. rade) zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu. Nakoľko nové rozhodnutie bolo vydané po právoplatnom skončení pôvodného konania, pre žalobcu bolo objektívne nemožné navrhnúť, aby súd v pôvodnom konaní vykonal dôkaz rozhodnutím, ktoré v čase pôvodného konania neexistovalo. Dôvody vydania nového rozhodnutia konkurzného súdu spočívali podľa mienky žalobcu v tom, že žalovaný v 1. rade nebol nikdy zapísaný v zozname správcov konkurzných podstat ako správca konkurznej podstaty, ale vždy bol vedený iba ako osobitný správca, ktorého zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej aj „ZKV“) zmocňoval len na pomoc správcovi. Žalovaný v 1. rade ako zapísaný osobitný správca mohol vykonávať len funkciu pomocníka správcu, a teda nebol oprávnený podať žalobu proti T.. L.. K vedomosti žalovaného v 1. rade o týchto skutočnostiach existuje dôkaz zo spisu Krajského súdu v Banskej Bystrici Spr. 350/03. Žalovaný v 1. rade dňa 20.03.2003 prevzal oznámenie predsedu Krajského súdu v Banskej Bystrici, v ktorom bol oboznámený so svojím zápisom a možnosťou byť ustanovený len za osobitného správcu. Žalobca dospel k záveru, že keďže predsedom Krajského súdu v Banskej Bystrici ako kompetentnou osobou bola odbornosť N.. L. vyhodnotená len na úroveň pomocníka správcu, bolo jeho povinnosťou odmietnuť ustanovenie za správcu žalobcu. Fakt, že tak žalovaný v 1. rade neurobil, ale naopak, ďalších 14 rokov sa vydával za riadneho správcu žalobcu, je objektívnym prejavom porušenia zákonnej povinnosti, ale tiež prejavom jeho nekalého, nepoctivého a podvodného úmyslu s konkurzom žalobcu. Podľa žalobcu tieto fakty ukazujú na hrubé a vedomé porušenie povinnosti žalovaného v 1. rade postupovať s odbornou (profesijnou) starostlivosťou. Poukázal tiež na to, že spôsob ustanovenia žalovaného v 1. rade do funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu je predmetom dohľadu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a vyjadril názor, že žalovaný v 1. rade uviedol do omylu celý rad sudcov, ktorí s ním konali ako so zákonným správcom.

4. Keďže žalobca sa o uvedených faktoch dozvedel až z nového rozhodnutia, nezahrnul ich do svojich tvrdení, argumentov a dôkazov v rámci pôvodného konania. Nové rozhodnutie a v ňom obsiahnuté fakty však majú zásadný dopad na pôvodné konanie a môžu prívodiť žalobcovi úspech, pretože jeho predmetom je škoda 33.193,91 eur spôsobená žalobcovi tým, že žalovaný v 1. rade - hoci nikdy nebol správcom v zmysle ZKV - využil jedno zo zákonných oprávnení správcu v zmysle § 14 ods. 1 písm. c/ ZKV, a to právo podať žalobu a konať v mene žalobcu v spore proti T.. L.. Prítom spolu so žalovanými v 2. a 3. rade dosiahol výsledok v podobe prehry a povinnosti zaplatiť súdny poplatok 33.193,91 eur z podstaty žalobcu, čím žalobcovi vznikla škoda, ktorej náhrady sa domáhal v pôvodnom konaní. Za

týchto okolností žalovaný v 1. rade zodpovedá žalobcovi za svoje protiprávne konanie s následkom škody 33.193,91 eur. Spolu s ním žalobcovi zodpovedajú aj žalovaní v 2. a 3. rade, prinajmenšom z nedbanlivosti, ktorá stačí na vyvodenie ich zodpovednosti. Zároveň je za týchto okolností obrana žalovaných, že žalobca prišiel o 33.193,91 eur pre prehratý spor, ale oni žiadnu povinnosť odbornej starostlivosti neporušili, absurdná. Prístup žalovaných bol neakceptovateľným porušením ich odbornej starostlivosti, keďže nešlo o chybu, ktorá sa môže stať pri každej práci, ale o to, že žalovaní svojej práci nevenovali starostlivosť tak, aby konkurznú podstatu uchránili od straty peňazí.

5. Včasnosť podania žaloby na obnovu konania žalobca odôvodnil tým, že ju podal v zákonnej 3-mesačnej lehote, odkedy sa mohol dozvedieť o novom rozhodnutí, počítanej odo dňa 23.07.2018, kedy bolo rozhodnutie vydané a zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici. Zároveň ju podal v zákonnej 3-mesačnej lehote, počítanej odo dňa 26.07.2018, kedy nahliadnutím do konkurzného spisu prvýkrát zistil, že nové rozhodnutie bolo vydané a zverejnené. Upozornil, že počítanie lehoty s prihliadnutím na doručovanie nového rozhodnutia žalobcovi nie je možné, pretože nové rozhodnutie žalobcovi nebolo doručované. Zdôraznil tiež, že žalobu na obnovu konania podáva v zákonnej 3-ročnej lehote počítanej odo dňa 18.04.2017, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 52Cbi/32/2009 zo dňa 22.09.2014, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/2/2015, 5Obo/16/2015 zo dňa 09.02.2017, ktorým sa právoplatne skončilo pôvodné konanie v tejto veci.

6. Žalovaní voči žalobe na obnovu konania namietali, že je podaná oneskorene, neoprávnenou osobou a tiež neprípustná, pretože žalobcom uvádzané skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy, týkajúce sa výlučne osoby žalovaného v 1. rade, sú vo vzťahu k predmetu veci irelevantné a nemôžu privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie v pôvodnom spore o náhradu škody. Žalovaný v 1. rade poukázal aj na znenie poslednej vety § 8 ods. 1 ZKV (účinné v čase jeho ustanovenia za správcu konkurznej podstaty žalobcu), podľa ktorého mohol súd výnimočne ustanoviť za správcu aj osobu do zoznamu správcov nezapísanú, ak spĺňala podmienky pre zapísanie do tohto zoznamu. Podľa jeho názoru z citovaného ustanovenia vyplýva, že pri jeho ustanovení do funkcie správcu nebolo vôbec rozhodujúce, či bol vedený v zozname správcov, lebo aj pri nezapísaní jeho osoby do zoznamu správcov ho súd mohol ustanoviť za správcu konkurznej podstaty žalobcu v súlade s právnymi predpismi. Zdôraznil tiež, že funkcie správcu sa neujal svojvoľne, ale o tom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, preto nerozumie tvrdeniam žalobcu, že bol uzročený s tým, že vo funkcii správcu bol nezákonne, resp. že by mal uviesť do omylu celý rad sudcov. K informácii, že jeho ustanovenie do funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu je preverované Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, žalovaný v 1. rade uviedol, že z oznámenia č. 33624/2019/152 SKP zo dňa 22.03.2019 o výsledku prešetrenia vo veci sp. zn. 51-24K/312/1998 č. 33624/2019/152 SKP zo dňa 22.03.2019 je zrejmé, že v posudzovanom konkurznom konaní sa nedopustil porušenia povinnosti správcu, teda konania, ktoré by odôvodňovalo začať voči jeho osobe správne konanie s uložením sankcie.

7. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že medzi stranami nie je sporné, že spor o náhradu škody, vedený na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 52Cbi/32/2009, bol v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/2/2015, 5Obo/16/2015 rozhodnutý tak, že žaloba žalobcu voči žalovaným v 1. až 3. rade bola zamietnutá. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.04.2017. Dovolanie voči potvrdzujúcemu rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho bolo odmietnuté, pričom rozhodnutie dovolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 11.12.2018. Sporné medzi stranami nebolo ani to, že uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 51K/312/1998 zo dňa 23.07.2018, v konkurze vedenom na žalobcu ako úpadcu, bol žalovaný v 1. rade zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu a do funkcie správcu bol ustanovený JUDr. Ján Čipka.

8. Sporné medzi stranami zostalo posúdenie včasnosti podania žaloby na obnovu konania, kedy žalovaní upozorňovali na skutočnosť, že žalobca podal žalobu viac ako 3 mesiace odo dňa, keď sa nepochybné dozvedel o tom, že žalovaný v 1. rade bol ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty, i keď bol zapísaný iba do zoznamu osobitných správcov, pričom poukazovali na to, že túto informáciu

poskytol sám žalobca, podaním doručeným konkurznému súdu dňa 15.05.2018. Žalobca naopak tvrdil, že žaloba bola podaná včas, čo odôvodňoval tým, že dôvodom pre podanie žaloby je vydanie uznesenia konkurzného súdu sp. zn. 51K/312/1998 zo dňa 23.07.2018, preto pokiaľ žalobu doručil 22.10.2018, tak ju podal pred uplynutím 3-mesačnej lehoty. Sporné medzi stranami zostalo aj posúdenie toho, či vydanie uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 51K/312/1998-3870 zo dňa 23.07.2018 je takou skutočnosťou, ktorá sa týka strán a predmetu pôvodného konania, ktorú žalobca v pôvodnom konaní bez svojej viny nemohol použiť a ktorá by zároveň mohla pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Kým žalobca zotrval na stanovisku, že predmetné rozhodnutie je takou skutočnosťou, žalovaní toto tvrdenie popreli a poukázali na to, že rozhodnutie konkurzného súdu o odvolaní žalovaného v 1. rade z funkcie správcu by vplyv na rozhodnutie v pôvodnom konaní nemalo. Žalovaní v 2. a 3. rade navyše zdôraznili, že rozhodnutie týkajúce sa žalovaného v 1. rade nemá žiadny vplyv na ich postavenie, keďže sa ich netýka.

9. Súd prvej inštancie poukázal na špecifický charakter konania o obnovu konania, v ktorom konajúci súd nepreskúmava rozhodnutia súdov v pôvodnej veci, nezaobera sa vyjadreniami strán v pôvodnej veci, neopakuje dokazovanie, ani nehodnotí, či súdy v pôvodnej veci dospeli k správnym právnym záverom. Preto pokiaľ aj strany v konaní prezentovali argumenty, ktoré smerovali k popretiu zistení súdov v pôvodnej veci, súd k takýmto argumentom nemohol prihliadať, ale sa sústredil výlučne na skúmanie toho, či je daný žalobcom tvrdý dôvod pre povolenie obnovy konania v zmysle § 397 písm. a/ CSP. Žalobca ako primárny dôvod, pre ktorý sa domáha obnovy konania, uviedol skutočnosť, že Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 51K/312/98 zo dňa 23.07.2018 rozhodol o odvolaní žalovaného v 1. rade z funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu. Zároveň však prezentoval aj dôvody, pre ktoré sa domnieva, že žalovaný v 1. rade nemal byť vôbec ustanovený do funkcie správcu. Súd prvej inštancie preto na pojednávaní preveril, z ktorého z týchto dôvodov sa žalobca domáha povolenia obnovy konania. Žalobca jednoznačne potvrdil, že dôvodom, pre ktorý sa domnieva, že sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania, je skutočnosť, že žalovaný v 1. rade bol po rozhodnutí súdov v pôvodnej veci odvolaný z funkcie správcu. Súd prvej inštancie preto v ďalšom vyhodnocoval výlučne otázku, či odvolaním žalovaného v 1. rade z funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu sú splnené predpoklady pre povolenie obnovy konania a nezaoberal sa dokazovaním v tom zmysle, či žalovaný v 1. rade (ne)mohol byť ustanovený za správcu konkurznej podstaty. Zdôraznil tiež, že v rámci konania o obnove konania nie je ani oprávnený skúmať, či žalovaný v 1. rade (ne)bol ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu v súlade s právnymi predpismi, pretože túto otázku môže skúmať výlučne konkurzný súd, v ktorého kompetencii je správcu ustanoviť alebo odvolať. Dohľad nad činnosťou správcov konkurznej podstaty vykonáva Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, do kompetencii ktorého súd v konaní o obnove konania rovnako nemôže zasahovať. Otázka správnosti ustanovenia žalovaného v 1. rade do funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu preto nebola predmetom rozhodovania súdu pri posúdení podmienok na povolenie obnovy konania a súd sa sústredil výlučne na skutočnosť, že konkurzný súd po právoplatnosti rozhodnutí vydaných v pôvodnom konaní vydal rozhodnutie o odvolaní žalovaného v 1. rade z funkcie správcu konkurznej podstaty. Vzhľadom na túto skutočnosť posudzoval aj včasnosť podania žaloby na obnovu konania, kde z vykonaného dokazovania vyplynulo, že uznesenie o odvolaní žalovaného v 1. rade z funkcie správcu konkurznej podstaty bolo vydané a zverejnené dňa 23.07.2018. Z potvrdenia o odoslaní podania vyplýva, že žaloba na obnovu konania, odoslaná dňa 22.10.2018 o 21.52 hod., bola podateľňou Krajského súdu v Banskej Bystrici zaevidovaná dňa 23.10.2018. Žalobca tak žalobu podal pred uplynutím 3-mesačnej lehoty počítanej v zmysle § 121 ods. 3 CSP, ktorá sa končila dňom, ktorý sa svojim označením zhoduje s dňom, kedy nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty, teda 23.10.2018. Súd prvej inštancie preto neprihliadol k námietke žalovaných, že žaloba nebola podaná včas.

10. Ako nedôvodnú posúdil súd prvej inštancie tiež námietku žalovaných, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby na obnovu konania s poukazom na skutočnosť, že je úpadcom a preto by v jeho mene mali byť súdne konania vedené správcom konkurznej podstaty. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 14 písm. c/ ZKV, v zmysle ktorého je správca sporovou stranou v tých konaniach, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do podstaty. V prípade žaloby o obnovu konania sa samotné konanie netýka majetku patriaceho do podstaty, keďže toho sa týkalo pôvodné konanie.

Konanie o obnovu konania sa týka výlučne toho, či sú splnené podmienky pre povolenie obnovy iného súdneho konania. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že úpadca, ktorý vyhlásením konkurzu nestratil právnu subjektivitu a ako subjekt práva naďalej existuje, má aj procesnú subjektivitu v tom zmysle, že sa môže domáhať obnovy konania v pozícii žalobcu.

11. Následne súd prvej inštancie skúmal, aký vplyv by malo rozhodnutie o odvolaní žalovaného v 1. rade z funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu na rozhodnutie v pôvodnej veci (týkajúcej sa žaloby o náhradu škody voči žalovaným v 1., 2. a 3. rade), ak by bolo súdom konajúcim v pôvodnej veci známe ešte pred vyhlásením rozsudku. Žalobca argumentoval tým, že rozhodnutie konkurzného súdu otvorilo otázku porušenia odbornej starostlivosti žalovanými v novej skutkovej a právnej rovine, ktorá mu môže privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a že žaloba na obnovu konania je prípustná s ohľadom na znenie právnych predpisov, ktoré platili v čase, keď bol žalovaný v 1. rade ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu. Zároveň poukazoval na to, že žalovaný v 1. rade nemal byť ustanovený do funkcie správcu, a preto ani nebol oprávnený viesť súdne spory, vrátane sporu na Okresnom súde Čadca, v ktorom bol zaplatený súdny poplatok vo výške 1.000.000,- Sk. V ostatnom sa žalobca vo svojej argumentácii zamerával skôr na otázku, z akého dôvodu nemal byť žalovaný v 1. rade vymenovaný do funkcie správcu konkurznej podstaty, čím sa však súd prvej inštancie (z vyššie uvedených dôvodov) v konaní nezaoberal.

12. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 1. rade z funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu by žiadnym spôsobom neovplyvnilo posudzovanie nároku na náhradu škody voči žalovanému v 1. rade. Poukázal na to, že zodpovednosť správcu konkurznej podstaty za škodu, ktorú svojim konaním úpadcovi spôsobí, je upravená v § 8 ZKV tak, že správca je pri výkone funkcie povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo ktoré mu uloží súd. Táto zodpovednosť nezaniká ani odvolaním správcu z funkcie, z čoho podľa názoru súdu vyplýva, že aj keby žalovanému v 1. rade zanikla funkcia správcu pred vydaním rozhodnutia v pôvodnej veci (napríklad aj z dôvodu porušenia jeho povinnosti správcu), táto skutočnosť by neovplyvnila posúdenie predpokladov uplatneného nároku na náhradu škody voči žalovanému v 1. rade. Ak sa totiž žalobca v pôvodnom konaní domáhal nároku na náhradu škody, domáhal sa toho, že správca porušil konkrétnu právnu povinnosť, z ktorého porušenia vznikla škoda, a to bolo aj predmetom dokazovania v pôvodnom konaní. Keďže zodpovednosť správcu nezaniká ani odvolaním z funkcie, samotné odvolanie žalovaného v 1. rade z funkcie správcu konkurznej podstaty by nemalo vplyv na posudzovanie rozsahu jeho zodpovednosti, lebo tá by zostala rovnaká. Preto aj keby bol žalovaný v 1. rade odvolaný zo svojej funkcie pred rozhodnutím súdov v pôvodnej veci, ich rozhodnutie by to neovplyvnilo a žalobcovi by to neprivodilo priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Ak by takéto rozhodnutie nemalo vplyv na rozhodovanie v pôvodnej veci, potom ani jeho prijatie po právoplatnom rozhodnutí v pôvodnej veci nemôže byť dôvodom na obnovu konania, teda na tak zásadný zásah do právnej istoty strán, akým je zrušenie právoplatného rozhodnutia. Súd rozhodujúci o nároku na náhradu škody, spôsobenej žalovaným v 1. rade vo funkcii správcu konkurznej podstaty, by vychádzal z rovnakej skutkovej situácie a rovnakých právnych ustanovení, rovnako by vyhodnocoval porušenie právnej povinnosti, prípadný vznik škody a kauzálny nexus medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody ku dňu, kedy došlo k tvrdenému porušeniu povinnosti (zaplateniu súdneho poplatku). Vydanie rozhodnutia o odvolaní žalovaného v 1. rade z funkcie správcu konkurznej podstaty, bez ohľadu na to, či bolo vydané pre porušenie jeho povinností správcu alebo z iného dôvodu, by nepredstavovalo novú skutkovú situáciu, ktorá by ovplyvnila právne závery súdov v pôvodnej veci a v zmysle ktorej by súdy mohli rozhodnúť inak.

13. Pokiaľ žalobca v konaní opakovane poukazoval na skutočnosť, že žalovaný v 1. rade nemal byť ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty a nemal právo vykonávať úkony správcu, čo znamená, že nemal ani právo podať žalobu v základnom spore, v ktorom bol zaplatený súdny poplatok (tvoriaci predmet náhrady škody), súd prvej inštancie k tomu uviedol, že funkcia správcu konkurznej podstaty vzniká právoplatnosťou rozhodnutia o ustanovení do funkcie a správca ju v zásade vykonáva až do právoplatnosti rozhodnutia o jeho odvolaní (s výnimkou osobitných právnych skutočností, akou je napríklad smrť správcu). Kým je správca ustanovený do funkcie, je oprávnený robiť všetky úkony,

ktoré ako správca konkurznej podstaty môže v zmysle ZKV vykonávať. Aj keď dôjde k odvolaniu správcu z funkcie, bez ohľadu na dôvody odvolania, všetky úkony, ktoré správca medziasom vykonal, zostanú zachované a hľadí sa na ne tak, že ich vykonal ako právoplatne ustanovený správca, teda osoba ktorá mala na ne oprávnenie. Preto aj v krajnom prípade, kedy by konkurzný súd do funkcie ustanovil osobu, ktorá by v čase ustanovenia nespĺňala predpoklady ustanovenia do funkcie správcu konkurznej podstaty (čo však súd v prejednávanej veci neskúmal), úkony tejto osoby sú úkonmi správcu, a to vrátane podávania žalôb a domáhania sa nárokov v prospech konkurznej podstaty. Súd prvej inštancie opätovne zdôraznil, že dôvody, pre ktoré bol žalovaný v 1. rade odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty, nie sú v danom prípade podstatné, keďže podstatné je to, že samotné jeho odvolanie by nemalo vplyv na posúdenie právnych otázok nastolených v pôvodnom konaní. Preto samotné rozhodnutie o odvolaní z funkcie správcu nemôže byť skutočnosťou, ktorá by mohla vo veci privodiť iné (priaznivejšie) rozhodnutie v prospech žalobcu.

14. Vo vzťahu k žalovaným v 2. a 3. rade posudzoval súd prvej inštancie splnenie skutočností odôvodňujúcich obnovu konania samostatne, čo odôvodnil tým, že ani v pôvodnom konaní žalovaní netvorili nerozlučné procesné spoločenstvo a o nároku na náhradu škody voči nim bolo rozhodované samostatne. Zdôraznil, že žalobca neuviedol žiadne také dôvody, ktoré by nastali po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia v pôvodnej veci a ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania voči žalovaným v 2. a 3. rade. Skutočnosť, že bolo vydané uznesenie o odvolaní žalovaného v 1. rade z funkcie správcu konkurznej podstaty žiadnym spôsobom nezasahuje do postavenia žalovaných v 2. a 3. rade, preto je nedôvodné, aby sa žalobca domáhal povolenia obnovy konania voči nim z dôvodov, ktoré sa ich žiadnym spôsobom netýkajú. Argumentácia žalobcu, že CSP neumožňuje, aby v žalobe na obnovu konania zmenil okruh sporových strán, je podľa názoru súdu nedôvodná. Rozhodnutie o zamietnutí nároku žalobcu na náhradu škody voči žalovaným v 2. a 3. rade je právoplatné a ich právu istotu nie je možné narušiť z dôvodov, ktoré sa ich netýkajú.

15. Nad rámec vyššie uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že hoci by odvolanie žalovaného v 1. rade z funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu nemalo vplyv na posúdenie rozsahu jeho zodpovednosti v pôvodnom konaní o náhradu škody, malo by vplyv na zmenu aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Žalobca je totiž aktívne legitimovaný na podanie žaloby o náhradu škody len voči svojmu aktuálnemu správcovi konkurznej podstaty, a nie voči iným osobám. Preto ani v pôvodnom konaní nebola daná aktívna vecná legitimácia žalobcu ako úpadcu voči žalovaným v 2. a 3. rade, čo konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní v pôvodnej veci (sp. zn. 5Obo/2/2015, 5Obo/16/2015). Bola však daná voči aktuálnemu správcovi, ktorým bol v čase vedenia konania žalovaný v 1. rade. Odvolaním žalovaného v 1. rade z funkcie správcu konkurznej podstaty a ustanovením nového správcu by už žalobca nemal aktívnu vecnú legitimáciu ani voči žalovanému v 1. rade a konanie o náhradu škody by musel viesť nový správca konkurznej podstaty voči predchádzajúcemu správcovi, resp. voči ďalším osobám. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti podotkol, že jeho úlohou v predmetnom konaní nie je hypoteticky analyzovať, či by správca konkurznej podstaty (v prípade povolenia obnovy konania) v obnovenom konaní naďalej uplatňoval nárok na náhradu škody voči žalovaným v 1., 2. a 3. rade. Konštatovaním zmien na strane aktívnej vecnej legitimácie v pôvodnom konaní však chcel upozorniť na to, že podmienky, za ktorých bolo pôvodné konanie vedené, už nie je možné opätovne docieľiť vzhľadom na nový skutkový stav, ktorý nastal po právoplatnom skončení konania vo veci samej.

16. Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že rozhodnutie konkurzného súdu o odvolaní žalovaného v 1. rade z funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu nie je takou skutočnosťou, ktorá by mohla v pôvodnom konaní privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a preto nie sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania voči žalovanému v 1. rade. Zároveň vo vzťahu k žalovaným v 2. a 3. rade žalobca nepreukázal, že by došlo ku skutočnosti, ktorá by mohla v pôvodnom konaní privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie preto žalobu na obnovu konania voči žalovaným v 1., 2. a 3. rade zamietol ako nedôvodnú. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov konania priznal žalovaným v 1., 2. a 3. rade, ktorí boli v konaní úspešní voči žalobcovi, ktorý v konaní úspešný nebol.

17. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) z dôvodu, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

18. Na odôvodnenie uviedol, že nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého by povolenie obnovy konania neprivedilo pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Argumentoval tým, že v obnovenom konaní by mal možnosť získať späť do konkurznej podstaty sumu 33.193,91 eur s príslušenstvom, predstavujúcu škodu, ktorú žalovaní spôsobili svojou neodbornou činnosťou v základnom spore. Nesprávny je aj záver súdu prvej inštancie prijatý k otázke, či by prípadné zbavenie žalovaného v 1. rade funkcie správcu ovplyvnilo meritórne rozhodnutie v pôvodnom spore. Prijaté závery súdu prvej inštancie sú podľa názoru odvolateľa v rozpore s § 8 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ ZKV a § 2 písm. b/, § 11 ods. 2 vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení účinnom ku dňu vyhlásenia konkurzu žalobcu. On totiž kľúčovo tvrdil, že obnova konania je prípustná, keďže uznesenie o zbavení správcu funkcie (ako nové rozhodnutie) zakladá právoplatne posúdený stav, podľa ktorého žalovaný v 1. rade k okamihu ustanovenia do funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu, nebol zákonným správcom. Ako nezákonný správca žalovaný v 1. rade nemal právo podať žalobu a viesť spor proti T. L. a pokiaľ tak urobil, porušil povinnosť odbornej starostlivosti v zmysle druhej vety § 9 ods. 1 a § 8 ods. 2 ZKV. Žalovaný v 1. rade nemohol byť ustanovený do funkcie správcu ani ako zákonom prípustná výnimka, pretože v čase jeho ustanovenia bolo v konkurze žalobcu vedených množstvo súdnych sporov, čo sa opakovane konštatovalo aj v uznesení ustanovujúcim žalovaného v 1. rade do funkcie správcu (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24.08.2004, sp. zn. 51-24K/312/98). Keďže žalobca o tomto porušení odbornej starostlivosti žalovaným v 1. rade nevedel, neuplatnil ho v pôvodnom spore a z toho istého dôvodu o ňom nekonal a nerozhodol ani súd prvej inštancie, konajúci samosudkyňou JUDr. Miroslavou Púchovskou, ktorá bola zároveň konkurznou sudkyňou. Až po náhodných zisteniach o jeho nezákonnom ustanovení v roku 2018 vydala táto sudkyňa uznesenie o zbavení správcu funkcie, ktoré podľa názoru žalobcu zakladá prípustnosť jeho žaloby na obnovu konania - ako rozhodnutie spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie však tieto skutočnosti nevzal do úvahy a zároveň ani nevysvetlil, prečo nie sú spôsobilé privodiť povolenie obnovy konania. Namiesto toho konštatoval, že pre jeho rozhodnutie je rozhodujúci iba fakt zbavenia žalovaného v 1. rade funkcie správcu, nie však už dôvody takéhoto rozhodnutia a ani zákonnosť ustanovenia žalovaného v 1. rade do funkcie. Podľa názoru odvolateľa ide o nepreskúmateľné a nepresvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu k uplatneným dôvodom žaloby na obnovu konania.

19. Zároveň odvolateľ súdu prvej inštancie vyčítal prílišný formalizmus, odopierajúci spravodlivé rozhodnutie jeho veci, keď súd prvej inštancie ako dôvod pre povolenie obnovy konania nevnímal právoplatne posúdený stav, podľa ktorého žalovaný v 1. rade nebol a nemal byť správcom konkurznej podstaty žalobcu, a to už od okamihu jeho ustanovenia do funkcie. Keďže správa žalovaného v 1. rade bola nezákonná, nezákonné boli aj jeho úkony ako správcu, vrátane podania žaloby a vedenia sporu proti T. L.. Fakt, že žalovaný v 1. rade vedel a mal vedieť, že nie je správca, ale iba osobitný správca určený na pomoc správcovi, bola v konaní pred súdom prvej inštancie preukázaná osobným spisom N. L. Spr. 350/03, v ktorom sa nachádza doklad, preukazujúci prevzatie oznámenia o zápise žalovaného v 1. rade do zoznamu osobitných správcov konkurzných podstat (20.03.2003). Podľa názoru odvolateľa, žalovaný v 1. rade zodpovedá za porušenie odbornej (profesijnej) starostlivosti, lebo k okamihu ustanovenia do funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu vedel a mal vedieť, že nie je kompetentnou osobou na výkon tejto funkcie. Uvedený výklad okamihu vzniku zodpovednosti žalovaného v 1. rade pritom vychádza z výkladu trestnoprávneho kolégia NS SR (zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR, uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR 6/2017, pod č. 51). Podľa mienky odvolateľa by mal žalovaný v 1. rade za predstieranú správu niesť aj trestnoprávnu zodpovednosť, o to viac, že jej následkom sú značné materiálne škody na konkurznej podstate žalobcu, pričom len na zaplatenom súdnom poplatku ide o sumu 33.193,91 eur.

20. Odvolateľ súdu prvej inštancie vyčítal tiež to, že uznesenie o zbavení žalovaného v 1. rade funkcie správcu považoval za podstatné len z hľadiska samotného výroku, a nie aj z hľadiska odôvodnenia.

Odvolateľ voči tomu namietal, že každé súdne rozhodnutie treba vykladať ako celok, teda vrátane odôvodnenia, na ktorom je výrok založený. V tejto súvislosti potom neobstoja ani závery súdu prvej inštancie (body 71 - 72 napadnutého rozsudku), že ak by obnovu pôvodného sporu povolil, zostalo by rovnaké dokazovanie, vrátane posudzovania rovnakého porušenia právnych povinností, ako aj nezmenená skutková a právna situácia, o ktorej už súd konal a rozhodol, a preto by nemohol rozhodnúť inak. Tieto závery neobstoja už len preto, že v pôvodnom spore žalobca aj súd vychádzali z predpokladu, že žalovaný v 1. rade bol oprávnený podať žalobu a viesť spor proti T. L., pričom tento predpoklad sa na základe uznesenia o zbavení žalovaného v 1. rade funkcie správcu ukázal ako nesprávny. Súd prvej inštancie pochybil aj v tom, keď bez opory v zákone považoval účinky úkonov žalovaného v 1. rade ako správcu za zachované, vrátane podanej žaloby a vedenia sporu proti T. L.. Podľa mienky odvolateľa zostávajú účinky úkonov správcu zachované iba u zákonných správcov, ktorým žalovaný v 1. rade preukázateľne nebol. Pokiaľ by však aj bol záver súdu prvej inštancie (že účinky podanej žaloby a vedeného sporu v mene žalobcu zostali zachované) správny, nič to nemení na zodpovednosti žalovaného v 1. rade, že takúto žalobu podal a spor viedol, hoci k tomu nemal kompetenciu a ani postavenie zákonného správcu. Podľa názoru odvolateľa nie je správne nerozlišovať medzi správcom a osobitným správcom a medzi rozsahom kompetencií, ktoré zákon zveroval jednému a druhému len preto, že žalovaný v 1. rade disponoval súdnym rozhodnutím, ktorým bol ustanovený za správcu. Takýto náhľad poškodzuje žalobcu ako účastníka konkurzu, ktorý má právo na zákonného správcu, pričom ide o obdobné právo, aké má strana sporu, t. j. aby jej vec rozhodoval zákonný sudca, a nie napr. vyšší súdny úradník alebo súdny tajomník, ktorý by sa za sudcu iba vydával alebo by bol zaň ustanovený omylom. Cez takto použitú analógiu sa podľa názoru odvolateľa stáva jasnejším, do akej neprijateľnej miery žalovaný v 1. rade porušoval povinnosť odbornej (profesijnej) starostlivosti, keď predtierať zákonnosť svojej správy a úkonov, ktoré počas nej vykonal. Keďže jedným z týchto úkonov bolo aj podanie žaloby a vedenie sporu proti T. L. s následkom značnej škody (33.193,91 eur), súd prvej inštancie podľa mienky odvolateľa rozhodol nesprávne a nezákonne, keď obnovu pôvodného sporu nepovolil.

21. Napokon odvolateľ spochybnil tiež správnosť postupu súdu prvej inštancie, ktorý účinky žaloby na obnovu konania posudzoval samostatne vo vzťahu k žalovaným v 2. a 3. rade, pričom dospel k záveru, že žaloba proti nim nebola dôvodná, lebo žalovaní netvorili nerozlučné procesné spoločenstvo. Podľa názoru odvolateľa, zákon (CSP) neumožňuje v rámci žaloby na obnovu konania meniť okruh strán v porovnaní s tými, ktoré sa zúčastnili pôvodného sporu. Žalobca preto žalobu na obnovu konania uplatnil správne aj voči žalovaným v 2. a 3. rade ako stranám pôvodného sporu. Okrem toho je uvedený záver súdu prvej inštancie aj nesprávny, lebo žalobca v pôvodnom spore žaloval všetkých žalovaných spoločne a nerozdielne, vychádzajúc z kauzálneho priebehu vzniku škody spoločným a nerozdielnym konaním, resp. nečinnosťou všetkých žalovaných. Zdôraznil, že žalovaný v 1. rade bol ten, kto podal žalobu proti T. L., žalovaný v 2. rade bol ten, kto za túto žalobu zaplatil z majetku konkurznej podstaty žalobcu súdny poplatok 33.193,91 eur a žalovaný v 3. rade bol ten, kto žalovaného v 1. rade zastupoval pri podaní žaloby a zároveň nevzal žalobu späť najneskôr pred prvým pojednávaním, čím by sa dalo zabrániť škode na majetku konkurznej podstaty žalobcu.

22. Z vyššie uvedených dôvodov odvolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) odvolaním napadnutý rozsudok zmenil tak, že povolí obnovu konania, pôvodne vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 52Cbi/32/2009 a na NS SR pod sp. zn. 5Obo/2/2015, 5Obo/16/2015. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania v rozsahu 100%.

23. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade a navrhol, aby NS SR potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Uviedol, že sa stotožňuje s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, že konanie o povolenie obnovy konania nie je takým konaním, v ktorom by sa mala skúmať (ne)správnosť pôvodného právoplatne skončeného konania, v ktorom bol žalovaný o náhradu škody na tom skutkovom základe, že ako správca mal porušiť konkrétnu právnu povinnosť s následkom vzniku škody. Povinnosťou súdu v tomto konaní je výlučne skúmať, či sú tu skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy týkajúce sa žalovaného v 1. rade a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci (§ 397 písm. a/

CSP). Podanú žalobu na obnovu konania označil za neprípustnú a zároveň podanú po zákonnej lehote neoprávnenou osobou. Podľa jeho názoru, žalobcom tvrdené nové skutočnosti, že žalovaný v 1. rade nemal byť nikdy ustanovený za správcu a že bol odvolaný z funkcie správcu, nemajú žiadny vplyv na posudzovanie žalobcom uplatneného nároku voči žalovanému v 1. rade na náhradu škody a nemôžu tak pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Vo vzťahu k žalovaným v 2. a 3. rade majú byť tieto skutočnosti posudzované samostatne s tým záverom, že nemôžu privodiť priaznivejšie postavenie žalobcu vo veci uplatneného nároku na náhradu škody voči žalovaným v 2. a 3. rade, nijako sa nedotýkajú ich osoby a ani predmetu konania voči nim. Zdôraznil, že funkcie správcu sa neujal svojvoľne, ale na základe rozhodnutia konkurzného súdu, pričom jeho dôvera v zákonnosť ustanovenia za správcu bola posilnená rozhodnutím NS SR, ktorý už raz jeho zbavenie funkcie správcu v uvedenom konkurznom konaní preskúmaval a ustálil, že je nezákonné (uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo/216/2007 zo dňa 20.11.2007). Okrem toho bolo jeho ustanovenie do funkcie správcu konkurznej podstaty v súlade s ustanovením § 8 ods. 1 ZKV v znení účinnom v rozhodnom čase, ktoré umožňovalo jeho ustanovenie za správcu bez ohľadu na skutočnosť, či bol alebo nebol zapísaný do zoznamu správcov. Keďže o jeho ustanovení do funkcie správcu rozhodol ten istý Krajský súd v Banskej Bystrici, žalovaný v 1. rade nerozumie absurdným tvrdeniam žalobcu, že by bol uzročený s tým, že je vo funkcii správcu nezákonne, resp. že by mal uviesť do omylu celý rad sudcov. Poukázal na odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku (bod 23), z ktorého vyplýva, že účinky ním doteraz vykonaných úkonov zostávajú zachované. Pokiaľ žalobca svoju žalobu na obnovu konania odôvodnil tým, že žalovaný v 1. rade nemal byť nikdy ustanovený za správcu, ide podľa názoru žalovaného v 1. rade o žalobu podanú po zákonnej lehote, pretože žalobca touto vedomosťou disponoval už 15.05.2018, kedy do konkurzného spisu doručil podnet na odvolanie žalovaného v 1. rade z funkcie správcu. Zároveň ide o žalobu na obnovu konania podanú neoprávnenou osobou, keďže odvolaním žalovaného v 1. rade z funkcie správcu a zároveň ustanovením nového správcu, žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu v konaní o náhradu škody voči žalovanému v 1. rade. Pričom aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby na obnovu konania by bol jedine nový správca JUDr. Čipka. Prípadný nárok na náhradu škody, ktorý voči nemu žalobca uplatnil v pôvodnej žalobe, je majetkom (pohľadávkou), patriacim do podstaty úpadcu STAVEBNO-SERVISNÝ PODNIK a.s. „v konkurze“, pričom v zmysle § 14 písm. c/ ZKV je procesne legitimovanou sporovou stranou v konaniach, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do konkurznej podstaty, iba správca.

24. K odvolaniu žalobcu zaslal vyjadrenie tiež žalovaný v 2. rade. Podanú žalobu na obnovu konania označil za neprípustnú s poukazom na to, že žalobcom tvrdené skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy týkajúce sa žalovaného v 1. rade, nemôžu pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo vzťahu k osobe žalovaného v 2. rade a vo vzťahu k predmetu veci sú irelevantné. Žalobcom tvrdená skutočnosť, že žalovaný v 1. rade nemal byť nikdy ustanovený za správcu, resp. že bol odvolaný z funkcie správcu, totiž žiadnym spôsobom neovplyvní posudzovanie žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody z dôvodu porušenia povinnosti správcu. Okrem toho žalovaný v 1. rade vykonával funkciu správcu na základe uznesenia konkurzného súdu a jeho ustanovenie za správcu bolo predmetom prieskumu odvolacieho súdu, ktorý (ako nezákonné) zrušil rozhodnutie konkurzného súdu o zbavení žalovaného v 1. rade funkcie správcu. Žalovaný v 2. rade v tejto súvislosti navrhol vykonať ako dôkaz uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo/216/2007 zo dňa 20.11.2007. Vyjadril tiež presvedčenie, že žalobca podal žalobu na obnovu konania po lehote ustanovenej v § 403 CSP, lebo ju podal po viac ako 3 mesiacoch, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode obnovy konania. Poukázal na to, že z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 51K/312/1998-3870 zo dňa 23.07.2018 vyplýva, že žalobca mal už od 15.05.2018 vedomosť o dôvodoch, na ktorých zakladá žalobu na obnovu konania. Navrhol predmetné uznesenie vykonať ako dôkaz, vrátane naň nadväzujúceho uznesenia NS SR ako súdu odvolacieho, ako aj všetky podania žalobcu a T. L., resp. nimi poverených osôb, doručené do konania Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 51K/312/1998 počnúc dňom 1.12.2007 až po súčasnosť a pripojiť spisy sp. zn. 51K/312/1998 a Spr. 350/03. Napokon žalovaný v 2. rade poukázal tiež na to, že na majetok žalobcu je stále vedený konkurz a dopadajú naň účinky konkurzu. Posudzované súdne konanie sa týka majetku patriaceho do konkurznej podstaty, nakoľko aj prípadný nárok na náhradu škody, ktorý žalobca v pôvodnom konaní uplatnil voči žalovaným v 1. až 3. rade, by bolo možné - v prípade preukázania jeho existencie - kvalifikovať ako pohľadávku patriacu do podstaty úpadcu STAVEBNO-SERVISNÝ

PODNIK a.s. „v konkurze“. Keďže podľa § 14 písm. c/ ZKV je procesne legitimovanou sporovou stranou v konaniach, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do konkurznej podstaty, iba správca, ktorým je v súčasnosti JUDr. Čipka, štatutárny orgán úpadcu pán T. L. nebol oprávnený podať odvolanie a ani samotnú žalobu na obnovu konania. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny.

25. Žalobca zaslal k vyjadreniam žalovaných v 1. a 2. rade (odvolacie) repliky, v ktorých sa vyjadril k (podľa jeho mienky) kľúčovej otázke oprávnenosti a zákonnosti ustanovenia žalovaného v 1. rade do funkcie správcu konkurznej podstaty žalobcu. K tvrdeniam žalovaných v 1. a 2. rade, podľa ktorých má uznesenie NS SR sp. zn. 4Obo/216/2007 zo dňa 20.11.2007 preukazovať to, že žalovaný v 1. rade bol zákonne ustanovený za správcu, odvolateľ uviedol, že opak je pravdou. Podľa jeho názoru žalovaný v 1. rade preukázateľne vedel a mal vedieť, že Krajský súd v Banskej Bystrici ho zapísal iba do zoznamu osobitných správcov, ale nie do zoznamu správcov konkurzných podstát. O chýbajúcom zápise žalovaného v 1. rade v zozname správcov konkurzných podstát však evidentne nevedel Najvyšší súd Slovenskej republiky v čase vydania rozhodnutia, ktorým žalovaného v 1. rade potvrdil vo funkcii správcu, pretože tak urobil s predpokladom, že žalovaný v 1. rade je zapísaný v zozname správcov konkurzných podstát. Vyplýva to z obsahu citovaného uznesenia, ktoré tak plne spochybňuje legálnosť aj legitimosť výkonu funkcie správcu žalovaným v 1. rade. Jediný problém spočíva v tom, že on v tom čase o nezapísaní žalovaného v 1. rade do zoznamu správcov nevedel a preto na túto skutočnosť nemohol poukázať ako na dôvod zbavenia správcu funkcie. K zbaveniu žalovaného v 1. rade funkcie správcu z dôvodu neexistujúceho zápisu do zoznamu správcov došlo až uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 51-24K/312/1998 zo dňa 23.07.2018, potvrdeného uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/17/2018 zo dňa 25.10.2018, z ktorých obsahu vyplýva, že súdy uznali funkciu žalovaného v 1. rade ako správcu za nezákonnú. Preto je podľa názoru odvolateľa nepochopiteľné, že žalovaný v 1. rade aj naďalej tvrdí, že bol zákonný správca bez ohľadu na to, či bol alebo nebol zapísaný do zoznamu správcov. Nezákonnú činnosť žalovaného v 1. rade neaprobujú ani ustanovenie § 8 ods. 5 ZKV, pretože podľa tejto normy zostávajú zachované len účinky doteraz vykonaných právnych úkonov správcu a nie osobitného správcu. Naopak zodpovednosť žalovaného v 1. rade za porušenie povinnosti odbornej starostlivosti počas výkonu funkcie správcu zostala zachovaná, čo konkurzný súd aj výslovne uviedol v odôvodnení uznesenia o zbavení funkcie správcu. Z uvedeného podľa názoru odvolateľa vyplýva dôvodnosť podanej žaloby na obnovu konania.

26. K vyjadreniu žalobcu ako odvolateľa zaslali žalovaní v 1. a 2. rade svoje vyjadrenia (dupliky). Keďže v nich len zopakovali argumenty z predchádzajúcich vyjadrení k odvolaniu (viď body 23 a 24 odôvodnenia tohto rozsudku), odvolací súd nepovažoval za potrebné ich opätovne uvádzať.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala včas strana sporu (žalobca), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vydané (§ 359 CSP), po prejednaní odvolania v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených, viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1 a § 383 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

28. Primárne NS SR uvádza, že o odvolaní žalobcu rozhodoval ako súd odvolací, vzhľadom na rozhodovanie v prvej inštancii Krajským súdom v Banskej Bystrici v súlade s ust. § 470 ods. 4 CSP, podľa ktorého konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo.

29. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

30. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

31. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, v rozsahu a z dôvodov vymedzených odvolateľom, nebola zistená opodstatnenosť podaného odvolania, v dôsledku ktorej by bolo potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť alebo zmeniť. Pokiaľ súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania zamietol, tak ide vo výroku o vecne správne rozhodnutie vzhľadom na správnosť dôvodov zamietnutia žaloby, pričom odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

32. Odvolací súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec posúdil správne aj po právnej stránke, a to z dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil a považuje za nadbytočné ich znovu opakovať.

33. K spornej otázke včasnosti podania žaloby na obnovu konania odvolací súd uvádza, že žaloba bola žalobcom podaná včas a nebolo možné postupovať podľa § 413 ods. 1 písm. a/ CSP a žalobu odmietnuť ako oneskorene podanú. V tejto časti odkazuje odvolací súd na odseky 65. a 66. napadnutého rozsudku, v ktorých súd prvej inštancie riadne odôvodnil počítanie lehoty na podanie žaloby na obnovu konania.

34. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že právna úprava konania o žalobe na obnovu konania je obsiahnutá v ustanovení § 397 až § 418 CSP. Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - za podmienok ustanovených v zákone - dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Žalobou na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní pôvodnej veci alebo nesprávností procesnej povahy - na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého žalobou na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 OSP (teraz § 397 CSP) [pozri rozhodnutie NS SR publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000].

35. Odvolaciu námietku žalobcu, že povolenie obnovy pôvodného sporu by malo privodiť pre úpadcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci posúdil odvolací súd ako nedôvodnú. Preukázanie potenciálne priaznivejšieho rozhodnutia vo veci je procesným predpokladom pre povolenie obnovy konania, pričom neprejudikuje rozhodnutie vo veci samej. Súd prvej inštancie správne v odseku 75. napadnutého rozsudku uviedol, že samotné rozhodnutie o odvolaní z funkcie správcu (správne má byť uvedené zbavenie funkcie správcu - poznámka odvolacieho súdu) nemôže byť skutočnosťou, ktorá by mohla vo veci privodiť iné rozhodnutie v prospech žalobcu. Odvolací súd dodáva, že pôvodné konanie vedené pod sp. zn. 52Cbi/32/2009 bolo konaním o náhradu škody vo výške 33.193,91 eur s prísl. V tomto konaní sa žalobca domáhal náhrady škody, ktorá mala vzniknúť konaním žalovaného v 1. rade, žalovaného v 2. rade a žalovaného v 3. rade, ktorí údajne nevyložili odbornú starostlivosť a ani tzv. povinnosť všeobecnej prevencie, keď žalobu s premlčanou pohľadávkou, po vznesení námietky premlčania, nevzali pred prvým pojednávaním späť. To znamená, že jednou z podstatných náležitostí uplatnenej náhrady škody malo byť uvedené ne/konanie subjektov na strane žalovaných. Žalobcom tvrdená skutočnosť, že rozhodnutie o zbavení žalovaného v 1. rade funkcie správcu konkurznej podstaty by mohlo v pôvodnom konaní privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, nie je opodstatnené. Samotné zbavenie žalovaného v 1. rade funkcie správcu nemá vplyv na posúdenie otázok nastolených v pôvodnom konaní. Žalovaný v 1. rade bol oprávnený, ako správca ustanovený konkurzným súdom, podať pôvodnú žalobu a konajúci súd, ktorý rozhodoval o žalobe na náhradu škody voči správcovi, ktorý bol konkurzným súdom následne zbavený tejto funkcie, skúmal, či tento správca svojím konaním, resp. nekonaním s odbornou starostlivosťou spôsobil žalobcovi škodu.

36. Odvolací súd sa nestotožnil ani s ďalšou odvolacou námietkou, že zbavenie žalovaného v 1. rade funkcie správcu ovplyvnilo meritorne rozhodnutie v pôvodnom spore. Žalovaný v 1. rade bol do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 51-24K/312/98-984 zo dňa 24.08.2004. Právoplatnosťou tohto uznesenia žalovanému v 1. rade vznikli

práva a povinnosti vyplývajúce z funkcie, do ktorej bol ustanovený. Žalovaný v 1. rade nekonal ako správca konkurznej podstaty svojvoľne, konal na základe ustanovenia do tejto funkcie rozhodnutím súdu. Funkcia správcu konkurznej podstaty vzniká právoplatnosťou rozhodnutia o ustanovení do funkcie a správca ju v zásade vykonáva až do právoplatnosti rozhodnutia o jeho odvolaní, resp. zbavení funkcie, pričom o ustanovení do funkcie a o zbavení funkcie správcu môže rozhodnúť len konkurzný súd. Kým je správca ustanovený do funkcie, je oprávnený robiť všetky úkony, ktoré ako správca konkurznej podstaty môže v zmysle ZKV vykonávať. Aj keď dôjde k zbaveniu funkcie správcu, bez ohľadu na dôvody, všetky úkony, ktoré správca medzičasom vykonal, zostanú zachované a hľadá sa na ne tak, že ich vykonal ako právoplatne ustanovený správca, teda osoba, ktorá bola oprávnená k uskutočneniu týchto úkonov. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že v konaní o nároku na náhradu škody, spôsobenej žalovaným v 1. rade vo funkcii správcu konkurznej podstaty, by vychádzal z rovnakej skutkovej situácie a rovnakých právnych ustanovení, rovnako by vyhodnocoval porušenie právnej povinnosti, prípadný vznik škody a kauzálny nexus medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, a to ku dňu, kedy došlo k tvrdenému porušeniu povinnosti (zaplateniu súdneho poplatku). Odvolací súd, tak ako aj súd prvej inštancie konštatuje, že rozhodnutie o zbavení žalovaného v 1. rade funkcie správcu konkurznej podstaty, bez ohľadu na to, či bolo vydané pre porušenie jeho povinností správcu alebo z iného dôvodu, by nepredstavovalo novú skutkovú situáciu, ktorá by ovplyvnila právne závery súdov v pôvodnej veci a v zmysle ktorej by súdy mohli rozhodnúť inak. Rozsah a podstata jeho zodpovednosti v zmysle ustanovení ZKV zostáva rovnaká. V tomto smere odkazuje odvolací súd na odseky 71 až 74 napadnutého rozsudku.

37. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade a žalovanému v 3. rade odvolací súd uvádza, že nie je smerodajné, ako žalobca v pôvodnom konaní žaloval subjekty na strane žalovaných (spoločne a nerozdielne), ale to, ako spoločenstvo žalovaných posúdil konajúci súd a či ho posúdil správne. Žalovaní netvorili nerozlučné procesné spoločenstvo v zmysle § 77 CSP, čo súd prvej inštancie správne posúdil a aj odôvodnil v odsekoch 76. a 77. napadnutého rozsudku, a preto aj účinky žaloby na obnovu konania bolo potrebné posudzovať samostatne vo vzťahu ku každému žalovanému, teda aj žalovanému v 2. rade a žalovanému v 3. rade. Tvrdenie odvolateľa, že konania o žalobe na obnovu konania sa musia zúčastniť rovnaké subjekty, aké boli účastníkmi pôvodného sporu (ktorého obnova sa navrhuje), nemá oporu v platnej právnej úprave, keďže CSP v rámci úpravy žaloby na obnovu konania (§ 397 a nasl.) takúto požiadavku nestanovuje.

38. Odvoláciu námietku nepreskúmateľnosti a nepresvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozsudku posúdil odvolací súd ako nedôvodnú. Odôvodnenie rozsudku spĺňa všetky náležitosti ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, je jasné a zrozumiteľné a dáva odpovede na všetky relevantné sporné skutočnosti, ktoré boli v konaní medzi stranami sporu.

39. Ostatné odvolacie dôvody, týkajúce sa nezákonnosti ustanovenia žalovaného v 1. rade do funkcie správcu konkurznej podstaty, nemali žiaden vplyv na správnosť napadnutého rozsudku, nakoľko sa týkali skutočností, ktoré je oprávnený posudzovať výlučne konkurzný súd. Odvolací súd má za to, že žalobca ani v odvolacom konaní neuviedol žiadne tvrdenia, ktorými by sa súd prvej inštancie nebol zaoberal a riadne ich neodôvodnil. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil a s jeho závermi sa odvolací súd plne stotožňuje.

40. Ako vecne správne vyhodnotil odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku II. o nároku na náhradu trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie ust. § 255 ods. 1 CSP, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu.

41. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

42. Úspešnou stranou v spore boli žalovaní, ktorým proti žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP) samostatným uznesením.

43. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2, posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je dovolanie prípustné (§ 420 CSP), ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa § 429 SCP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je: a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.